

Kan døde blive levende igen?

Af Mikael Wandt Laursen, præst og direktør for Resonantia

Jesus' opstandelse fra de døde er fuldstændig central og grundlæggende for kristendommen. Hvis ikke Kristus er opstået, så er vi, som kalder os kristne, de mest "ynkværdige af alle mennesker" for nu at citere apostlen Paulus.

Men hvorfor opstod Kristus?

Hvorfor og hvordan skal vi opstå?

Og til hvad?

Tekstlæsning:

Vi læser i dag løbende fra 1. Korintherbrev kapitel 15. Korintherne havde svært ved at forstå det med opstandelse. De var opvokset med en græsk tænkning, hvor kroppen og det materielle var af det onde, mens det ypperste var at blive fri for sin krop og med sjælen hæve sig op i idéernes verden. Så at Gud selv vælger at lade sig begrænse til en krop og bliver slået ihjel – og tilmed genopstår med en krop – har været helt uforståeligt for dem. Hvorfor i alverden ville en gud gøre det?

I dette kapitel har vi Paulus' længste svar på, hvorfor Jesus er opstået, og hvorfor og hvordan vi kommer til at opstå.

Kristus er opstanden, og vi skal opstå som ham

"Brødre, jeg vil gøre jer bekendt med det evangelium, som jeg har forkyndt jer, det, som I også har taget imod, som I også står i, og som I også frelses ved, hvis I da holder fast ved det ord, hvormed jeg forkyndte jer det – ellers var det til ingen nytte, I kom til tro.

Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus

døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv. Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovnet hen. Dernæst blev han set af Jakob, siden af alle apostlene. Men sidst af alle blev han også set af et misfoster som mig; for jeg er den ringeste af apostlene, ikke værdig til at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Guds kirke” (1. Korintherbrev 15:1-9).

Paulus begynder kapitlet med at forklare, at Kristus rent faktisk er opstået igen, fysisk. Han fortæller, hvor mange der har set den opstandne Kristus. Ud over apostlene drejer det sig også om en forsamling på 500 mennesker, hvoraf flere stadig er i live. Vi kender ikke noget til den historie udover Paulus’ reference her. Og Paulus har selv mødt den opstandne.

Han bruger det, vi kalder apologetiske argumenter (trosforsvar), for at fortælle korintherne: Vi er mange, der har set ham. Spørg os!

For mig er et af de stærkeste rationelle argumenter for opstandelsen, at alle apostlene, undtagen Johannes, blev dræbt, fordi de fortalte om, at de havde set den opstandne. Ikke én fik kolde fødder. Til det sidste fastholdt de: ”Vi har mødt den opstandne.”

Med afsæt i denne erkendelse stiller Paulus spørgsmålet: Hvis Kristus er opstået, hvordan kan I så sige, at I ikke også skal opstå?

Læs 1. Korintherbrev 15:12-19:

”Men når det prædikes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde? Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom. Vi kommer så også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han har oprejst Kristus, som han altså ikke har oprejst, hvis døde ikke opstår. For hvis døde ikke opstår, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus

ikke opstået, er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synder, og så er også de, som er sovnet hen i Kristus, gået fortabt. Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkverdige af alle mennesker.”

Troen på Jesus’ opstandelse og vores opstandelse hænger uløseligt sammen ifølge Paulus. Hvis ikke Kristus er opstået, så er vi stadig i vores synder og fortabte. Hvis opstandelsen ikke er virkelig, så er kristendommen ynkelig.

Jesus’ opstandelse mere end opvejer Adams fald

Derefter går Paulus over til en teologisk forklaring af opstandelsen i vers 20-32. Den ligger i forlængelse af hans argumentation i hans brev til romerne kapitel 5. Ligesom døden kom ind i verden gennem ét menneske, nemlig Adam, sådan vil det evige liv komme ind i verden gennem ét menneske, nemlig Jesus Kristus.

Paulus forklarer rækkefølgen:

1. Først er Kristus opstået
2. Dernæst vil han tage dem til sig, som tror på ham, når han vender tilbage til jorden
3. Så kommer dommen over ondskaben og uretfærdigheden (verdens ende)
4. Og så vil Gud genoprette alt. Guds herlighed og nærvær kommer til at fylde jorden, som vandet dækker havets bund. Han bliver ”alt i alle”, som Paulus formulerer det (vers 28).

Hvad dét præcist betyder, er svært for os at forstå, men vi fanger retningen: Gud vil genoprette denne verden. Den skal blive, som Gud oprindeligt havde tænkt den: Der skal ikke længere være død, sygdom og krig, men Guds fred, nåde og barmhjertighed vil fylde jorden og hele skaberværket.

Opstandelsen peger ikke kun tilbage mod Kristi opstandelse og frem mod vores. Den peger også mod hele skaberværkets opstandelse. En genoprettelse af alt det, vi mistede i syndefaldet. Det er af en kaliber, som vi har svært ved at forstå, og derfor forsøger Paulus efterfølgende at gøre det mere forståeligt.

Det jordiske liv er kun en skygge af det himmelske

Vi er vant til at beskrive efterlivet som noget skyggefuldt og mærkeligt. Lidt spøgelsesagtigt. Paulus og Bibelen i det hele taget gør os klart, at det egentlig er helt modsat. Det er det himmelske, som er det virkelige, og det er denne verden, som er skyggeagtig. Ikke sådan at forstå, at denne verden ikke er en gave. For det er den. Og livet er en gave. Blomsterne og fuglene er virkelige og smukke. Og alligevel er, det himmelske så uendelig meget mere.

Læs vers 35–49:

”Men nogen vil spørge: Hvordan opstår de døde, og hvad slags legeme får de? Tåbe! Det, du sår, får ikke liv, hvis ikke det dør. Og det, du sår, er ikke den plante, der kommer op, men et nøgent korn, enten af hvede eller af en anden slags. Men Gud giver det den skikkelse, han vil, og hver slags korn sin skikkelse. Ikke alt kød er ens, men det er forskelligt for mennesker, kvæg, fugle og fisk. Der findes både himmelske legemer og jordiske legemer; men de himmelske har én slags glans, de jordiske en anden. Solen og månen og stjernerne har hver sin glans, og stjerne adskiller sig fra stjerne i glans.

Således er det også med de dodes opstandelse. Hvad der bliver sået i forgængelighed, opstår i uforgængelighed. Hvad der bliver sået i vanære, opstår i herlighed. Hvad der bliver sået i svaghed, opstår i kraft. Der bliver sået et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme. Når der findes et sjæleligt legeme, findes der også et åndeligt legeme. Således står der også skrevet: »Det første menneske, Adam, blev en levende sjæl,« den sidste Adam blev en ånd, der gør levende. Men det åndelige legeme er ikke det første, det er det sjælelige, dernæst kommer det åndelige. Det første menneske var af jord, jordisk, det andet menneske er fra himlen. Som det jordiske menneske var, sådan er også de jordiske, og som det himmelske menneske er, sådan skal også de himmelske blive. Og ligesom vi har båret det jordiske menneskes billede, skal vi også bære det himmelske menneskes billede.”

Denne side må gerne kopieres og mangfoldiggøres, hvis det sker med kildehenvisning.

Paulus taler om både en kontinuitet og en diskontinuitet mellem vores jordiske og himmelske eksistens. Der er noget, som er genkendeligt – og noget, som er nyt. Ligesom et korn, der lægges i jorden og dør, men så spirer op igen.

Vores kroppe var før drevne af det sjælelige – følelser, tanker og sind, men i det himmelske vil det være drevet af Ånden – forbindelsen med Gud. Vores kroppe var før forgængelige, men vil nu være uforgængelige. Før var de bundet af jorden, nu vil de være indbegrebet af det himmelske.

Vi forstår ikke omfanget af disse ord, men vi kan forstå, at når vi går bort og en dag vil genopstå, så er det i en anden sfære, på helt andre vilkår og på en måde, hvor vi fuldt og helt kan være de mennesker, vi var skabt til.

Men hvad så med ventetiden ... skal vi så ligge i jorden i tusinder eller millioner af år, hvor vi til sidst er helt opløst?

Efter min forståelse (og det er et emne med mange forståelser) så er tid bundet til denne fysiske jord. I det øjeblik vi dør, træder vi ind i evigheden, og der gives vi en fysisk krop, som i dna svarer til den gamle, men i et fuldkomment, himmelsk udtryk. Så set fra jordens tidsregning kan der sagtens være gået millioner af år, men fra det himmelske er der blot gået et øjeblik.

Men hvad nu hvis vi er i live, når Kristus vender tilbage til jorden? Hvad så med vores jordiske krop? Spørgsmålet udspringer af, at de kristne i Korinth var overbevist om, at Jesus ville vende tilbage til jorden inden for en overskuelig fremtid. Paulus svarer i vers 50-56. Når Jesus kommer tilbage, så vil vores jordiske krop i ét øjeblik blive forvandlet til det himmelske udtryk.

Hans konklusion på denne undervisning finder vi i vers 58. Når nu vi forstår, at vi skal genopstå ligesom Kristus - at himlen venter os – at evigheden er vores hjem – så kan konklusionen kun blive:

”Derfor, mine kære brødre, stå urokkeligt fast, og giv jer helt hen i arbejdet for Herren. I ved jo, at jeres slid ikke er spildt i Herren.”

Vi lever med evigheden for øje. Vores skatte er ikke her på jorden, men i det himmelske. Med det som vores mål og motivation, så kan vi tjene Kristus, også selvom det kun giver et ’magert udbytte’ her på jorden.

For det er ikke dét, vi stræber efter.

Vi stræber efter den dag, hvor vi skal se Kristus ansigt til ansigt.

Take away-pointer:

1. Hvis ikke opstandelsen har fundet sted, så er vi de ynkværdigste af alle mennesker.
2. Men Kristus er opstået fra de døde – det er bevidnet af mange, der har set ham.
3. Opstandelsen mere end opvejer Adams fald i Edens Have.
4. Opstandelsen viser os, at selv det smukkeste her på jorden kun er en svag gengivelse af det evige.
5. Som Kristus er opstået sådan, skal vi opstå. Hvordan og hvornår ved vi ikke, men det er et sikkert håb.

Spørgsmål til videre samtale og refleksion

1. Forstår du, hvad Paulus mener, når han siger, at hvis ikke Kristus er opstået, så er vi, som kalder os kristne, de mest ynkværdige af alle mennesker?
2. Hvorfor er opstandelsen så central i kristendommen?
3. Hvad tænker du om, at du ifølge Bibelen skal genopstå?
4. Hvordan kan opstandelsen være en motivation for os her og nu?